

Spiritismus.

Spiritismus! Medialita! Mocně plane spor pro ně a také proti nim. Není mým úkolem hovořit o protivnících a jejich horlivosti v popírání spiritismu. Bylo by to plýtvání časem; neboť každý logicky myslící člověk potřebuje si jen přečíst o způsobech takzvaných zkoušek nebo výzkumů, aby sám poznal, že tyto ukazují úplnou nevědomost a naprostou neschopnost „badatelů“. Proč? Jestliže chci prozkoumat zeminu, musím se řídit podle země a jejího uzpůsobení. Chci-li naproti tomu prozkoumat moře, nezbude mi nic jiného, než se při tom řídit uzpůsobením vody a použít podstatě vody odpovídající pomocné prostředky. Jít na vodu s rýčem a lopatou nebo s vrtačkami, nedovedlo by mne v mém bádání asi daleko. Nebo mám snad popřít vodu, protože ji na rozdíl od mně známější tuhé země hladce proniknu rýčem? Nebo proto, že nemohu po ní chodit právě tak, jak jsem zvyklý po pevné zemi? Protivníci by řekli: To je rozdíl; neboť existenci vody **vidím** a cítím, což nemůže tedy nikdo popřít!

Jak je tomu dlouho, když se velmi usilovně popíraly miliony pestrobarevných živých tvorů v kapce vody, o jejichž existenci nyní ví již každé dítě? A proč se to popíralo? Jen proto, že jich nebylo vidět! Teprve když se vynalezl nástroj, který byl nastavený na jejich vlastnosti, mohl být tento nový svět rozeznán, viděn a pozorován.

Stejně je to s mimohmotným světem, takzvaným oním světem! Staňte se přece vidoucími! A **potom** si dovoluňte soudit! Záleží to na **vás**, ne na „jiném světě“. Kromě vašeho hrubohmotného těla máte ještě v sobě také hmotu jiného světa,

zatímco ti, co jsou na onom světě, vaše hrubohmotné tělo již nemají. Žádáte a očekáváte, aby se vám ti, co jsou na onom světě, přiblížili (dali znamení atd.), kteří již nedisponují žádnou hrubohmotností. Čekáte na to, že oni dokážou **vám** svoji existenci, zatímco vy sami, kteří kromě hrubohmotnosti disponujete rovněž také hmotou těch na onom světě, sedíte vyčkávající s gesty soudce.

Avšak **vy** budujte mosty, které **vy** budovat **můžete**, pracujte konečně se stejnou hmotou, která je také vám k dispozici, a staňte se tím vidoucími! Anebo mlčte, když tomu nerozumíte, a krmte dál jen hrubohmotné, které stále více zatěžuje jemnohmotné. Jednou přijde den, kdy se musí oddělit jemnohmotné od hrubohmotného a pak znavené zůstane ležet, protože se zcela odnaučilo vzletu; neboť také to všechno je podrobené pozemským zákonům stejně jako pozemské tělo. Jen pohyb přináší sílu! Nepotřebujete médií, abyste poznali jemnohmotné. Pozorujte jen život, který vaše vlastní jemnohmotné ve vás vede. Dejte mu vaší vůli, co potřebuje, aby zesílilo. Nebo hodláte existenci své vůle rovněž popřít, protože ji nevidíte a nemůžete nahmatat?

Jak často cítíte důsledky své vůle v sobě samých. Sice je cítíte, nemůžete je však ani vidět, ani uchopit. Nechtě je to povznesení, radost nebo zármutek, hněv nebo závist. Jakmile má vůle účinek, musí mít rovněž také sílu, která vytváří tlak; neboť bez tlaku nemůže být žádný účinek, žádné pocítování. A kde je tlak, musí působit těleso, něco pevného ze stejné hmoty, jinak žádný tlak vzniknout nemůže.

Musí to tedy být pevné formy z hmoty, kterou svým hrubohmotným tělem nemůžete ani vidět, ani nahmatat. A taková

je hmotnost onoho světa, kterou můžete rozpoznat také jen vaší v nitru tkvící stejnorodostí.

Podivný je spor pro i proti životu po pozemské smrti, často skutečně až ke směšnosti. Kdo je schopen klidně, bez předsudků a bez přání přemýšlet a pozorovat, brzy shledává, že skutečně **všechno**, úplně všechno mluví pro pravděpodobnost existujícího jinohmotného světa, který současný průměrný člověk není schopen vidět. Je to tolik případů, které na to stále znovu a znovu poukazují a které prostě nelze odsunout nedbale stranou jako neexistující. Naproti tomu za bezpodmínečným koncem po pozemské smrti, kdy už nic neexistuje, není nic jiného než přání mnohých, kteří by se tím rádi chtěli zbavit jakékoliv duchovní zodpovědnosti, při níž na misky vah nepadá chytrost a obratnost, nýbrž jen skutečné citění. —

Nyní však k **přivržencům** spiritismu, spiritualismu a tak dále, jak oni to také rádi nazývají, vede to nakonec k témuž, k velkým omylům!

Přivrženci jsou často Pravdě daleko nebezpečnější a přinášejí více škody než protivníci!

Z miliónů jsou jen nemnozí, kteří si chtějí nechat říci pravdu. Většinou jsou zapleteni do obrovského věnce malých omylů, které jim více nedovolí najít cestu ven k prosté pravdě. V čem je vina? Snad v onom světě? Nikoliv! Nebo v médiích? Také ne! **Jen v jednotlivci samotném!** Není dost opravdový a přísný sám k sobě, nechce se zbavit předsudků, bojí se zbořit jím vytvořené představy o onom světě, které mu dlouhou dobu v jeho fantazii poskytovaly **posvátnou hrůzu a jakýsi oblažující pocit**. A běda tomu, kdo by se toho dotkl! Každý přivrženec má již pohotově

připravený kámen, aby ho na něj vrhl! Pevně se k tomu přimkl a je připraven mnohem dříve nazvat obyvatele onoho světa lháři nebo škádlivými duchy anebo média obvinít z nedostatečnosti, než aby šel klidně zkoumat sám sebe a zvážil, zda **jeho představy** snad nebyly falešné.

Kde bych měl začít, abych vyhubil tak mnoho plevele? Byla by to práce bez konce. Proto budiž to, co zde říkám, jen pro ty, kteří skutečně vážně hledají; neboť jen takoví mají nalézt.

Příklad: Člověk vyhledá médium, nechť je toto významné či nikoliv! Jsou s ním ještě jiní lidé. „Seance“ začíná. Médium „selže“. Nic nebude. Následek? Jsou lidé, kteří na to řeknou: Médium je k ničemu. Jiní: Celý spiritismus není nic. Bádající se bijí v prsa a vyhláší: Častokrát vyzkoušené mediální schopnosti média byly jen podfuk; neboť jakmile jsme přišli **my**, neodvažuje se médium ničeho. A „duchové“ mlčí! Věřící a přesvědčení však odcházejí stísněni pryč. Proslulost média utrpí médium někoho na způsob manažera a jsou-li s tím spojeny finanční příjmy, tak bude manažer nervózně tlačit na médium, aby se přece namáhalo, když už lidé za to dávají peníze atd. Krátce: Jsou z toho pochybnosti, posměch, nespokojenost, a médium se bude při novém pokusu křečovitě snažit pohroužit se do mediálního stavu, při tom snad v nějakém druhu nervózního sebeomámení neúmyslně řekne něco, co se domnívá slyšet, anebo se uchýlí přímo k podvodu, který například u mluvícího média nebude příliš těžký. Závěr: Podvod, popření celého spiritismu, protože snad některá média za uvedených okolností sáhla k podvodu, aby se vyhnula narůstajícímu nepřátelství. K tomu několik otázek:

1. Ve které společenské třídě, nechť je také jakákoliv, nejsou žádní podvodníci? Odsuzuje se kvůli nějakým

podvodníkům také při jiných věcech ihned dovednost poctivě pracujících?

2. Proč je tomu tak právě zde a skutečně nikde jinde?

Tyto otázky může si každý sám snadno zodpovědět.

Kdo však nese hlavní vinu na takovémto nedůstojném stavu? Médium ne, ale však lidé sami! Svým poněkud jednostranným nazíráním, především však svou naprostou nevědomostí nutí médium volit mezi nespravedlivým osočováním nebo klamem.

Nějakou střední cestu nenechají lidé médiu tak lehce.

Mluvím při tom jen o vážně se snažícím médiu, ne o četných mediálních nadšencích, kteří se snaží tlačit do popředí své nepatrné schopnosti. Je mi rovněž vzdáleno jakýmkoliv způsobem se zastávat velkého osazenstva médií, neboť vlastní hodnota takovýchto spiritistů shromažďujících se kolem médií existuje jen v nejvzácnějších případech, s výjimkou vážných badatelů, kteří se tuto novou oblast **učí**, avšak nevědomě soudíce se proti ní nestaví. Největšímu počtu takzvaných věřících nepřinesou tyto návštěvy nebo „seance“ žádný pokrok, nýbrž zastavení nebo úpadek. Stanou se natolik nesamostatnými, že se již sami o sobě nemohou k ničemu rozhodnout, nýbrž vždy si chtějí k tomu vyžádat radu „těch z onoho světa“. Často v nejsměšnějších věcech a zpravidla v pozemských malichernostech.

Vážný badatel nebo poctivě hledající člověk bude při tom vždy pobouřen nesmírnou omezeností právě těch, kteří se u

médií řadu let jako stálí návštěvníci cítí jako „doma“. S neobyčejně chytrým a povýšeným výrazem ve tváři pronášejí největší hlouposti a sedí tu pak s pokryteckou zbožností, aby se oddali příjemnému dráždění nervů, které v představitivosti přináší styk s neviditelnými mocnostmi. Mnohá média sluní se při tom v podlézavých řečech takovýchto starých návštěvníků, kteří ve skutečnosti tím dávají najevo jen sobecké přání, že by oni sami toho chtěli co nejvíce „prožít“. „Prožitek“ však je pro ně souznačný jen s poslechem nebo díváním se, tedy být pobaven. K „prožitku“ v nich nikdy nedojde.

Co má tedy **vážný** člověk při takovýchto událostech uvážit?

1. Že médium nemůže přispět k „úspěchu“ vůbec ničím, leda svým otevřením se, tedy odevzdáním, a jinak vyčkává; neboť je to nástroj, který se používá, instrument, který sám o sobě není schopen vytvořit žádný zvuk, jestliže se na něj nehraje. Nemůže se proto tedy vůbec jednat o takzvané **selhání**. Kdo o tom mluví, ukazuje omezenost, měl by dát od toho ruce pryč a také by neměl vyjadřovat žádné domněnky, protože není přece schopen žádného úsudku. Přesně jako každý, komu učení přijde těžké, měl by se také vyhnout univerzitě. Médium je tedy prostě most nebo prostředek k účelu.

2. Že při tom **účastníci** hrají velkou roli! Ne svým zevnějškem nebo dokonce pozemským postavením, nýbrž **svým vnitřním životem!** Vnitřní život je svět sám pro sebe, jak je také největším posměvačům známo. Nemůže to být přirozeně žádné „nic“ se svým cítěním, se svými plodícími a živícími myšlenkami, nýbrž to musí logicky být jemnohmotná tělesa nebo útvary, které tlakem nebo působením probouzejí city, poněvadž jinak by nic takového nemohlo vzniknout. Právě tak by nebylo možné v duchu

vidět obrazy, kdyby tam nic nebylo. Právě takové pojetí by přece znamenalo největší průlom do zákonů exaktní vědy. Tedy **musí** tu něco být, a něco tu také **je**; neboť plodící myšlenka vytváří v jemnohmotném, tedy onom světě ihned příslušnou formu, jejíž hutnost a životaschopnost závisí na síle citů příslušné plodící myšlenky. Tak vzniká tedy s tím, co se nazývá „vnitřní život“ člověka, také odpovídající jemnohmotné okolí podle toho zformované.

A toto okolí je to, co se média, které je nastaveno silněji na jemnohmotný svět, blahodárně nebo nepříjemně, dokonce také i bolestně musí dotknout. Tím se může stát, že skutečné projevy z jemnohmotného světa nejsou čistě reprodukovány, jestliže je médium vlivem přítomnosti lidí s jemnohmotně nebo duchovně nečistým životem stísněno, sevřeno nebo zmateno. Ale jde to ještě dál. Tato nečistota tvoří zeď pro čistou jemnohmotnost, i když je tato z individuality ducha také na onom světě vedena svobodnou vůlí, takže projevení z tohoto důvodu nemůže vůbec nastat nebo jen ze stejně nečistého jemnohmotného druhu.

U účastníků s **čistým** vnitřním životem je ovšem spojení s odpovídajícím čistým jemnohmotným okolím možné. Jakýkoliv rozdíl však tvoří nepřeklenutelnou propast! Odtud rozdíl při takzvaných seancích, proto často úplné selhání nebo nastalý zmatek. To všechno spočívá v neposunutelných, čistě fyzikálních zákonech, které na onom světě působí přesně tak jako na tomto světě.

Tím dostávají se odmítavé zprávy „badatelů“ do jiného světla. A kdo je schopen pozorovat jemnohmotné děje, musí se usmívat, protože si tak mnohý badatel svými zprávami vynáší svůj **vlastní** rozsudek, odhaluje svůj vlastní vnitřní život a kárá jen **svůj**

vlastní duševní stav.

Druhý případ: Nějaký člověk navštíví médium. Stane se mu, že skrze médium k němu promluví zesnulý příbuzný. Ptá se ho při tom na rady při nějaké snad velmi důležité pozemské záležitosti. Zesnulý mu k tomu dá nějaké pokyny, které návštěvník přijímá jako evangelium, zjevení z onoho světa, přesně se tím potom řídí a tím ... narazí a často utrpí těžkou škodu.

Následek? Návštěvník bude v první řadě pochybovat o médiu, ve svém zklamání a zlosti z újmy snad i proti médiu pracovat, v mnoha případech se dokonce cítí zavázán vést veřejné útoky, aby jiné uchránil před stejnou škodou a nárazem. (Musel bych zde připojit vysvětlení o životě na onom světě, jak se tím takový člověk otevírá vlivem přitažlivosti druhů podobným proudům stejného duchovního druhu na onom světě a jak on pak jako nástroj takovýchto protiproudů je schopen se stát horlitem v pyšné uvědomělosti, že se zastává pravdy a lidstvu tím prokazuje velkou službu, zatímco se ve skutečnosti stává otrokem nečistoty a uvaluje na sebe karmu, k jejímuž rozuzlení potřebuje ještě více než lidský věk, z čehož pak vycházejí nová a nová vlákna, takže vzniká síť, do které se zaplétá, nakonec již vůbec neví kudy kam, a pak nepřátelsky horlí tím zuřivěji.)

Nebo bude zklamaný návštěvník, jestliže nepovažuje médium za podvodníka, přinejmenším velmi pochybovačně stát proti celému onomu světu nebo se dá běžnou pohodlnou cestou, kterou jdou tisíce jiných, a řekne si: „Co je mi nakonec po záhrobí. Tím nechť si lámou hlavu jiní. Mám lepší věci na práci.“ Tyto „lepší věci“ znamenají však vyděláváním peněz sloužit jen tělu a ještě více se tím vzdalovat od jemnohmotnosti. V čem však spočívá skutečná vina? **Opět jen v něm samotném!** Vytvořil si

falešnou představu tím, že řečené přijal jako evangelium. To byla zcela jen **jeho** chyba, a žádné provinění druhých. Poněvadž se domníval, že zesnulý svou jemnohmotností stal se také zčásti vševědoucím nebo přece alespoň je více vědoucím. V tom spočívá omyl mnohých staniců. Všechno, co zesnulý ví vlivem své proměny více, je, že takzvaným skolem nepřestal existovat.

To je však také všechno, pokud se nechopí příležitosti dostat se v jemnohmotném světě dál, což také tam závisí na jeho vlastním, svobodném rozhodnutí. Bude tedy při dotazování na pozemské věci v dobrém chtění chtít vyplnit přání, aby své mínění učinil zjevným, také v přesvědčení, že tím podává to nejlepší; avšak, aniž by si to sám uvědomoval, není vůbec schopen posoudit pozemské věci a okolnosti tak jasně jako člověk ještě zde žijící v mase a krvi, protože mu chybí hrubohmotnost, kterou bezpodmínečně potřebuje ke správnému úsudku. Jeho stanovisko musí být tedy zcela jiné. Přece však dává, čeho je schopen, a tím v nejlepším chtění také to nejlepší. Nelze tedy ani jemu, ani médiu dělat výčitky. Není tedy také žádným prolhaným duchem, stejně tak bychom měli rozeznávat jen duchy vědomé a nevědomé; neboť jakmile duch klesá, tedy stává se nečistým a těžkým, zužuje se současně také zcela přirozeně jeho zorný úhel. Dává a působí neustále to, co sám cítí: **A žije jen cítěním**, ne vypočítavým rozumem, který už nemá, protože tento byl vázán k pozemskému mozku, a tím také k prostoru a času. Jakmile úmrtím pomínul, není pro něj více žádné myšlení a uvažování, nýbrž jen cítění, **bezprostřední a neustále prožívání!**

Chyba je v těch, kteří si ještě vyžadují rady o pozemských věcech vázaných na prostor a čas od těch, kteří toto omezení již nemají, a proto je také nemohou pochopit.

Zesnulí jsou sice schopní poznat, který směr v některých věcech je správný a který falešný, ale pak musí člověk se svými pozemskými prostředky, tedy rozumem a jeho zkušenostmi zvážit, jak je schopen jít správným směrem. Musí to přivést do souladu se všemi pozemskými možnostmi! To je **jeho** práce.

Také kdyby hluboce kleslý duch dostal příležitost k působení a mluvení, tak nemůže nikdo říct, že lže nebo se snaží vést falešně, nýbrž dává opět, co sám žije, a snaží se o tom také druhé přesvědčit. Nemůže dávat nic jiného.

Tak jsou nesčetné omyly v chápání spiritistů.

„Spiritismus“ dostal velmi špatné pověsti, avšak ne sám sebou, nýbrž skrze převážnou část přívrženců, kteří se již po několika a často velmi chabých výsledcích nadšeně domnívali, že jim byl odtážen závoj, a kteří pak horlivě chtěli obšťastňovat jiné představou jemnohmotného života, kterou si oni sami vymysleli, kterou vytvořila bezuzdná fantazie a především zcela vyjadřující jejich vlastní přání. Zřídka však se taková představa zcela shoduje s Pravdou!